

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An, & quando teneatur Confessarius auferre pœnitenti ignorantiam
circa peccata, quæ commisit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

QUÆR. IV. An, qui dubitat, an ex verecundia omiserit in Confessione aliquod peccatum mortale, teneatur repetere Confessionem illam, vel solum confiteri peccatum omissum?

191 **A**D I. Q. Sciendum est, ignorantiam aliam esse invincibilem, & aliam vincibilem. Invincibilis est, quæ morali diligentia superari, ac tolli non potest, eò quòd vel nunquam in mentem venerit, dubitare, aut cogitare de opposito, vel etsi in mentem venerit attamen adhibita diligente inquisitione ignorantia depelli, ac veritatis cognitio acquiri non potuit. Et hæc ignorantia, tam juris, quàm facti, utpote involuntaria, omninò à culpa excusat; & hinc dici etiam solet antecedens, eò quòd antecedat omnem voluntatis actum, atque ideò prorsus inculpada est. Ignorantia vincibilis est, quæ potest, vel potuisset, ac debuisset superari, ac tolli, & opposita scientia acquiri, atque adeò aliquo modo voluntaria est, & idcirco dici etiam solet consequens, quia consequitur voluntatem directam, vel indirectam, ideòque culpabilis est. Hæc porrò vincibilis ignorantia affectata esse potest, & non affectata; prior est directè voluntaria, ut notat S. Th. q. 76, a. 3. posterior verò indirectè. Affectata ergo ignorantia est, cum quis studio, & datâ operâ vult ignorare veritatem, sive ex tædio discendi, sive ex eo, ut sic

legis obligatione ignorata, vel liberius peccare possit, vel ut aliquam inde excusationem mereatur.

Ignorantia non affectata seu indirectè tantum voluta, alia est crassa, lata, supina; quando scilicet ad hanc tollendam nulla, vel modica cura, ac diligentia adhibetur. Alia non crassa, non supina, quando scilicet hæc vel non tam facilè superari potuit, vel ad eam vincendam diligentia quidem adhibita est, sed non sufficiens. Omnis ignorantia, quæ mortalis est, secundum Suarez de censur. D. 4. S. 10. n. 10. etiam crassa dicitur, licet hæc latitudinem patiat. His præmissis.

R. ad I. Q. cum Soto 4. d. 192. 18. q. 2. a. 3. Sanch. l. 2. D. 38. Lug. D. 22. S. 2. Metin. Ledesm. Henriq. Arag. aliisque, quoties ignorantia, sive juris, sive facti, vincibilis, & lethaliter culpabilis est, aut contra ipsum poenitentem, qui ex conscientia erronea putat esse peccatum, quod revera peccatum non est, non potest Confessarius dissimulare, sed teneatur monere, & ignorantiam auferre; quia cum ignorantia hæc minimè excuset, poenitens est affectus culpa lethali, & indispositus ad absolutionem; adeò

que si Confessarius dissimularet, & non moneret, conferret sacramentum indigno. 2. Quia ex una parte monitio illa proderit, ut pœnitens, sublatâ ignorantia, cognoscat malum statum, in quo versatur, & fortè respiscat; ex altera parte cum pœnitens ad Confessarium accedat, tanquam ad Doctorem, & Vicarium Dei, ut ab ipso instruat, nisi id præstet Confessarius, agit infideliter, & tacens, absolvensque pœnitentem videtur suo factò illius errorem approbare, & confirmare.

Quòd si ignorantia, cujusque juris, invincibilis sit, cautè procedendum est, & perpendendum, quid præponderet; si enim spes probabilis sit, fore, ut monitio proficit sine gravi scandalo, & detrimento, tenetur Confessarius monere, & vi sui officii pœnitentem instruere, præsertim cum ignorantia, quæ nunc invincibilis est, possit facillè fieri vincibilis: si verò prævideat, ignorantiam ablatam redundare debere in novum peccatum pœnitentis, qui profecturus est, id cum peccato faciens, quod priùs licitè faciebat, dissimulare debet Confessarius, saltem si non interrogetur, ut si v. g. videat, pœnitentem esse in conjugio inito cum impedimento irritante, non debet illud aperire, si ex hoc scandalum sequatur, & majus damnum pœnitentis, cujus majus bonum procurare debet; adeoque cessante

spe boni pœnitentis, ad quod Confessio ordinatur, non tenetur Confessarius monere, sed potiùs tacere, ne insuper scandala, aliæque mala, & inconvenientia sequantur, & aniam præbeat peccandi iis, qui in bono sunt Statu. Sed quid si Confessarius nec sciret profuturam admonitionem, nec etiam sciret obfuturam, an tunc in dubio admonendus sit pœnitens?

R. si dubitat de profectu, & non timeatur damnum, teneri utique admonere, tum ex charitate, tum ex officio Doctoris, & Pastoris. Si verò dubitet, an profutura, vel obfuturam sit admonitio, rectè applicatur hîc regula, quam de correctione fraterna adhibet Filliuc *l. 2. c. 28. c. 6.* cum aliis, ut scilicet comparetur utilitas, & damnum, & gradus timoris, ac spei, ac omnibus consideratis illud eligatur, quod præponderare judicatur, & secundum præsentem statum eligibilis est.

Limitant aliqui 2. doctrinam hanc cum Adrian. *quodl. 5. q. 2. a lit. F. vers. ad q. respondeo* eamque procedere ajunt duntaxat pro casu, quo ignorantia pœnitentis non redundat in detrimentum proximi, Verùm alii meliùs affirmant cum Sanch. Lug. aliisque citt. etiam in hoc casu tacere debere, quando probabiliter existimat fore, ut sua monitio nihil pro-

fit,

fit, v. g. si pœnitens bona fide possideat hæreditatem, quam Confessarius novit injustè possidere, & credit nihil profuturam monitionem; quia est difficillimum relinquere illam, vel videt pœnitentem teneri restituere, & per ignorantiam invincibilem excusari, monitumque non restitutum, ubi melius tacet, & tacere tenetur, cum eadem sit ratio etiam in hoc casu, & nihil sit profuturum Creditori, quòd tali pœnitenti veritatem tunc aperiat Confessarius.

Limitanda tamen est tradita supra doctrina pro casu, quo hujusmodi ignorantia redundat in detrimentum, & malum publicum, seu contra commune bonum, v. g. si Parochus habeat invincibiliter opinionem erroneas, quas subditis ingerit circa mores; vel si putet bona fide, se esse sacerdotem, cum non sit, cujus ignorantia redundat in damnum commune eorum, qui ab eo sacramenta irrita, & nulla suscipiunt.

Ratio est; quia bonum publicum præponderat bono privato pœnitentis.

Porrò dixi supra debere Confessarium dissimulare, & tacere, saltem si non interrogetur à pœnitente; nam si interrogetur, teneri tunc veritatem aperire, merito censent Sotus l. c. 4. ad 2. Lug.

citt. Suarez D. 32. S. 4. n. 2. Sanch. l. c. n. 14. Ledesm. Lud. Lop. Angl. Medin. Henriq. & alii; & ratio est; quia jam tunc conscientia pœnitentis læta est in illo dubio, & taciturnitas Confessarii, esset erroris approbatio, utpote quam pœnitens, proposita interrogatione, interpretaretur affirmationem, sicque auctoritate Confessarii faceret, quod prius ex ignorantia faciebat; posset tamen tunc Confessarius, ait Lug. fingere se non audivisse, vel non attendivisse, vel oblitum fuisse respondere, ut sic remaneat pœnitens in ea bona fide, quam prius habebat, non tamen ipsius auctoritate confirmata.

Nec obest prædictis C. qui scandalizaverit de reg. jur. juxta quod utilius Scandalum nasci permittitur, quam veritas relinquatur; nam id sic intelligendum est, ut cum aliis explicat S. Th. 2. 2. q. 43. a. 7. in corp. scilicet, quando aliquid sine peccato mortali fieri non potest, vel omitti, faciendum non est, vel omittendum propter scandalum, secus quando fieri potest, vel omitti sine peccato.

Ad 2. Q. An, & quomodo sup-¹⁹⁴plendi sint defectus à Confessario commissi circa valorem sacramenti, absolvendo scilicet invalide pœnitentem à peccatis lethalibus bona fide confitentem ex defectu jurisdictionis, aliove ex capite?

Cc 3

Non